

Z Alp VÍDEŇ 1905

svůj snů již naplňuje se
a začíná se psát.
Je mrzuté, ledové, a vše
tak staře, jak když
je noc a mlha.

Dešť přelévá se
dům chrteje
ima chladem.
Kdože nás
Kdože nás
Je noc a mlha.

Z Alp větry rádí ulicemi a dvory,
svůj sníh již mají divoké hory
a začíná se psáti devatenáct set pět.
Je mrzutá, šedivá, nemocná zima,
5 tak stařecky belhá se vyhublý svět:
je noc a milenka mi po boku dřímá.

Dešť písku do oken noc metá zdivočelá,
dům chvěje se a hučí neznámá děla,
tma chladná hvízdá, skučí, zápolí...
10 Kdože nás zahřeje rukama svýma?
Kdože nás psem vyštve do polí?
Je noc a milenka mi po boku dřímá.

Tak trochu exil, trochu stará vlast
a kolem lhostejné života vlnobití.
Dvě oči jako Dunaj zelených
na cestu temnou, dalekou mi svítí.

5 Jdu podle břehu. Noc je. Hučí proud.
Kupředu, do temna hlavu svou skláním
a nevím ani, zdali je ta noc,
noc po soumraku nebo před svítáním.